

1078**USTAWA**

z dnia 22 lipca 2006 r.

o zmianie ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych

Art. 1. W ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. Nr 114, poz. 738, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. 1. Przepisy ustawy stosuje się w sprawach o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe popełnione w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.

2. Przepisy ustawy stosuje się także w sprawach o przestępstwo określone w art. 228 § 1 i 3—6, art. 229 § 1 i 3—5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 1 i 2, art. 250a § 1 i 2, art. 258, art. 296a § 1, 2 i 4 oraz w art. 296b § 1 i 2 Kodeksu karnego.”;

2) w art. 3 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Można dopuścić dowód z zeznań świadka koronnego, jeżeli łącznie zostały spełnione następujące warunki:

1) do chwili wniesienia aktu oskarżenia do sądu jako podejrzany w swoich wyjaśnieniach:

a) przekazał organowi prowadzącemu postępowanie informacje, które mogą przyczynić się do ujawnienia okoliczności przestępstwa, wykrycia pozostałych sprawców, ujawnienia dalszych przestępstw lub zapobieżenia im,

b) ujawnił majątek swój oraz znany mu majątek pozostałych sprawców przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, o których mowa w art. 1,

2) podejrzany zobowiązał się do złożenia przed sądem wyczerpujących zeznań dotyczących osób uczestniczących w przestępstwie lub przestępstwie skarbowym oraz pozostałych okoliczności, o których mowa w pkt 1 lit. a), popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego określonego w art. 1.

2. Można uzależnić dopuszczenie dowodu z zeznań świadka koronnego także od zobowiązania się podejrzanego do zwrotu korzyści majątkowej odniesionej z przestępstwa lub przestępstwa skarbowego oraz naprawienia szkody nimi wyrządzonej.”;

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2001 r. Nr 5, poz. 40, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188 oraz z 2005 r. Nr 90, poz. 757.

3) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Przepisów ustawy nie stosuje się do podejrzanego, który w związku z udziałem w przestępstwie lub przestępstwie skarbowym określonym w art. 1:

- 1) usiłował popełnić albo popełnił zbrodnię zabójstwa lub współdziałał w popełnieniu takiej zbrodni,
- 2) nakłaniał inną osobę do popełnienia czynu zabronionego, określonego w art. 1, w celu skierowania przeciwko niej postępowania karnego,
- 3) kierował zorganizowaną grupą albo związkiem mającymi na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego.”;

4) w art. 5:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego wydaje sąd okręgowy właściwy dla miejsca prowadzenia postępowania przygotowawczego na wniosek prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze, złożony po uzyskaniu zgody Prokuratora Krajowego.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Sąd wydaje postanowienie w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku.”;

5) po art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu:

„Art. 5a. Jeżeli prokurator prowadzący lub nadzorujący postępowanie przygotowawcze nie występuje z wnioskiem, o którym mowa w art. 5 ust. 1, wydaje w tym przedmiocie postanowienie i zapoznaje z jego treścią podejrzanego.”;

6) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Jeżeli prokurator wydał postanowienie, o którym mowa w art. 5a, albo sąd wydał postanowienie o odmowie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego, wyjaśnienia podejrzanego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 oraz art. 5 ust. 3, nie mogą stanowić dowodu; w takim wypadku czynności przeprowadzone na zasadach i w trybie określonych niniejszą ustawą uznaje się za niebyłe, a zniszczeniu podlegają następujące dokumenty:

- 1) postanowienia o przedstawieniu zarzutów wydane w oparciu o wyjaśnienia, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1,
- 2) protokoły zawierające wyjaśnienia i oświadczenia podejrzanego, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 5 ust. 3,
- 3) wnioski prokuratora, sporządzone na podstawie art. 5 ust. 1.”;

7) w art. 7 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania na podstawie ust. 1 zażalenie nie przysuguje.”;

8) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Sprawca nie podlega karze za przestępstwa lub przestępstwa skarbowe określone w art. 1, w których uczestniczył i które jako świadek koronny ujawnił w trybie określonym niniejszą ustawą.

2. Prokurator wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania w ciągu 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie przeciwko tym sprawcom, których udział w przestępstwie świadek koronny ujawnił oraz przeciwko którym zeznawał. Przepisów art. 459 i 465 Kodeksu postępowania karnego nie stosuje się.”;

9) w art. 10:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisów art. 9 nie stosuje się, jeżeli świadek koronny w toku postępowania:

- 1) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę co do istotnych okoliczności sprawy albo odmówił zeznań przed sądem,
- 2) popełnił nowe przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego,
- 3) zataił majątek, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. b).”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Prokurator może podjąć zawieszony postępowanie, jeżeli świadek koronny popełnił nowe przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe albo nie wykonał zobowiązania, o którym mowa w art. 3 ust. 2.”;

10) w art. 11 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Postępowanie wznowia się, niezależnie od podstaw określonych w art. 327 § 2 Kodeksu postępowania karnego, jeżeli w ciągu 5 lat od uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 9:

- 1) świadek koronny popełnił nowe przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, działając w zorganizowanej grupie albo związku mających na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego,
- 2) zostały ujawnione okoliczności świadczące o tym, że świadek koronny świadomie nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1 lit. b) lub ust. 2,

- 3) zostały ujawnione okoliczności, o których mowa w art. 4.
2. Jeżeli świadek koronny, w ciągu 5 lat od uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 9, popełnił nowe przestępstwo umyślne lub umyślne przestępstwo skarbowe, postępowanie to można wznowić.”;
- 11) art. 12 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 12. W wypadku podjęcia albo wznowienia postępowania z powodów, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 lub ust. 4 albo art. 11 ust. 2, skazując za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe objęte tym postępowaniem, sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary.”;
- 12) w art. 13 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
- „2. Wyłączając jawność rozprawy na podstawie ust. 1, sąd zarządza zakaz wnoszenia na salę rozpraw urzędzeń rejestrujących dźwięk, obraz lub zdolnych do przekazania dźwięku lub obrazu, a także poddanie się kontroli w celu realizacji tego zarządzenia.”;
- 13) w art. 14:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i ust. 1b w brzmieniu:
- „1a. W razie stwierdzenia takiej potrzeby i za zgodą osoby objętej ochroną Dyrektor Generalny Służby Więziennej może wprowadzić ograniczenia przysługujących jej uprawnień, określonych w art. 91, art. 91a, art. 92, art. 100, art. 102 pkt 2, 5, 6 i 8, art. 105 § 1, art. 105b § 1, art. 106 § 1 i 2, art. 110a § 1, art. 113a § 3, art. 116 § 1 pkt 4, art. 130 § 1, art. 141 § 1, art. 211 § 2 i art. 218 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego.
- 1b. W wypadku braku możliwości zapewnienia świadkowi koronnemu lub osobie dla niego najbliższej świadczeń opieki zdrowotnej w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, osobom tym może być przyznana pomoc finansowa na pokrycie kosztów uzyskania świadczeń opieki zdrowotnej określonych w art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, z późn. zm.²⁾.”,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Ochroną lub pomocą, o których mowa w ust. 1, 1a, 1b i 2, z wyłączeniem wydania dokumentów, o których mowa w ust. 1, można również objąć, do czasu uprawomocnienia się postanowienia określonego w art. 5 ust. 1, podejrzanego, który spełnił warunki przewidziane w art. 3 ust. 1, lub osobę dla niego najbliższą w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.”,
- c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Niedopuszczalna jest czynność dowodowa zmierzająca do ujawnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, 1b i 2.”;
- 14) w art. 16:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Objęcie osoby pełnoletniej ochroną lub pomocą, o których mowa w art. 14, uzależnia się od złożenia Komendantowi Głównemu Policji lub Dyrektorowi Generalnemu Służby Więziennej przez tę osobę pisemnego zobowiązania do:
- 1) przestrzegania zasad i zaleceń w zakresie udzielonej ochrony, a także
  - 2) wykonywania obowiązków ciążących z mocy ustawy oraz wynikających z prawomocnych orzeczeń i decyzji — w razie korzystania z ochrony lub pomocy polegających na zmianie miejsca pobytu lub wydaniu dokumentów, o których mowa w art. 14 ust. 1.”,
- b) uchyla się ust. 2;
- 15) art. 17 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 17. 1. W przedmiocie zastosowania ochrony lub pomocy, o których mowa w art. 14, prokurator wydaje postanowienie na wniosek świadka koronnego, podejrzanego, który spełnił warunki przewidziane w art. 3 ust. 1, lub osoby dla nich najbliższej w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego.
2. W przedmiocie ochrony osobistej, na wniosek świadka koronnego lub osoby dla niego najbliższej w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, odbywających karę pozbawienia wolności lub tymczasowo aresztowanych, przebywających w zakładach karnych lub aresztach śledczych, prokurator wydaje postanowienie o udzieleniu ochrony osobistej, które wykonuje Dyrektor Generalny Służby Więziennej.
3. Postanowienie prokuratora o objęciu ochroną lub pomocą osób, o których mowa w ust. 1 lub 2, może być wydane także z urzędu — za zgodą tych osób.
4. Na postanowienie w przedmiocie zastosowania ochrony lub pomocy, o którym mowa w ust. 1—3, przysługuje zażalenie.”;

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 94, poz. 788, Nr 132, poz. 1110, Nr 138, poz. 1154, Nr 157, poz. 1314, Nr 164, poz. 1366, Nr 169, poz. 1411 i Nr 179, poz. 1485 oraz z 2006 r. Nr 75, poz. 519, Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 143, poz. 1030.

16) art. 18 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 18. 1. Organem właściwym do wykonywania postanowień, o których mowa w art. 17 ust. 1 i 3, jest Komendant Główny Policji, z wyjątkiem postanowień o ochronie osobistej osób odbywających karę pozbawienia wolności lub tymczasowo aresztowanych, przebywających w zakładach karnych lub aresztach śledczych.
2. Komendant Główny Policji określa formy ochrony lub pomocy odpowiednio do stopnia zagrożenia osób, o których mowa w art. 17 ust. 1.
  3. Komendant Główny Policji, odpowiednio do okoliczności, może zmieniać formy ochrony lub pomocy, w tym wysokość pomocy finansowej.
  4. Na zarządzenie Komendanta Głównego Policji w przedmiocie, o którym mowa w ust. 2 i 3, przysługuje zażalenie do prokuratora prowadzącego albo nadzorującego postępowanie przygotowawcze.
  5. Zażalenie w przedmiocie wydania dokumentów, przeprowadzenia zabiegu chirurgicznego lub operacji plastycznej, o których mowa w art. 14, rozpoznaje Prokurator Krajowy.”;

17) art. 18a otrzymuje brzmienie:

- „Art. 18a. 1. Funkcjonariusze Policji, w ramach wykonywanej ochrony, mogą wprowadzać, także w drodze czynności operacyjno-rozpoznawczych, współdziałając z właściwymi organami państwa, dane, o których mowa w art. 14 ust. 1, do systemów informatycznych oraz kartotek, skorowidzów, ksiąg, wykazów i innych zbiorów ewidencyjnych organów państwowych oraz jednostek samorządu terytorialnego, innych państwowych lub komunalnych jednostek organizacyjnych oraz podmiotów niepaństwowych, realizujących zadania publiczne.
2. Podmioty wymienione w ust. 1 są obowiązane udzielać pomocy funkcjonariuszom Policji oraz współdziałającym z nimi funkcjonariuszom innych organów państwa przy wykonywaniu zadań, o których mowa w przywołanym przepisie.
  3. Nie popełnia przestępstwa, kto zgodnie z przepisami niniejszej ustawy poleca sporządzić, kieruje sporządzaniem, udziela pomocy w sporządzeniu, sporządza oraz zabezpiecza dokumenty lub postępuje się dokumentami, o których mowa w art. 14 ust. 1.”;

18) po art. 18a dodaje się art. 18b w brzmieniu:

- „Art. 18b. 1. W wypadku umyślnego naruszenia przez osobę objętą ochroną zasad lub zaleceń w zakresie ochrony lub uporczywego uchylania się od wykonywania obowiązków, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 2, Komendant Główny Policji albo Dyrektor Generalny Służby Więziennej występuje do prokuratora prowadzącego postępowanie z wnioskiem o cofnięcie ochrony lub pomocy.
2. W przedmiocie wniosku, o którym mowa w ust. 1, prokurator wydaje postanowienie.
  3. Prokurator prowadzący postępowanie może wydać postanowienie o cofnięciu albo zakończeniu ochrony lub pomocy — z urzędu lub na wniosek osoby, której udzielono ochrony lub pomocy, po zasięgnięciu opinii Komendanta Głównego Policji, a w wypadku, o którym mowa w art. 17 ust. 2, Dyrektora Generalnego Służby Więziennej.
  4. Na postanowienie w przedmiocie cofnięcia albo zakończenia ochrony lub pomocy osobom, których postanowienie dotyczy, przysługuje zażalenie do prokuratora nadzrędnego.
  5. Wydanie postanowienia o cofnięciu albo zakończeniu ochrony lub pomocy nie jest uzależnione od wydania postanowienia o umorzeniu zawieszzonego postępowania określonego w art. 9 ust. 2.”;

19) art. 20 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 20. Komendant Główny Policji ustanawia, w razie stwierdzenia takiej potrzeby i za zgodą osoby objętej ochroną, pełnomocnika tej osoby; do pełnomocnika stosuje się odpowiednio przepisy regulujące postępowanie, w którym został on ustanowiony.”;

20) w art. 21 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. W razie podjęcia zawieszzonego postępowania karnego w wypadkach określonych w art. 10 albo wznowienia postępowania karnego w wypadkach określonych w art. 11, świadek koronny jest zobowiązany do zwrotu właściwemu organowi równowartości otrzymanych w ramach pomocy, a jeżeli pomoc polegała na wydaniu dokumentów, o których mowa w art. 14 ust. 1, również do zwrotu tych dokumentów.”;

21) art. 22 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 22. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, zakres, sposób udzielania, wykonywania, cofania oraz zakończenia ochrony i pomocy,

o których mowa w art. 14 ust. 1, 1b, 2 i 3 oraz art. 19 ust. 1 i 2, mając na względzie potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa odpowiednio do rodzaju i stopnia zagrożenia oraz pomocy na poziomie co najmniej minimum socjalnego.”;

22) w art. 23 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przebieg i treść czynności, o których mowa w art. 3, 5 i 5a, do chwili uprawnomocnienia się postanowienia sądu o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka koronnego,“;

23) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych, z tym że postanowienie w przedmiocie dopuszczenia dowodu z zeznań świadka koronnego wydaje wojskowy sąd okręgowy właściwy dla miejsca prowadzenia postępowania przygotowawczego.

2. Uprawnienia Prokuratora Krajowego, o których mowa w art. 5 ust. 1 i art. 18 ust. 5, przysługują odpowiednio Naczelnemu Prokuratorowi Wojskowemu.”;

24) uchyla się art. 26;

25) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 1998 r.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711) w załączniku nr 1 w części I pkt 20 otrzymuje brzmienie:

„20. Przebieg i treść czynności, o których mowa w art. 3, 5, 5a i 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r.

o świadku koronnym (Dz. U. Nr 114, poz. 738, z późn. zm.³⁾), jeżeli podejrzany nie został dopuszczony do składania zeznań w charakterze świadka koronnego, dane identyfikujące lub mogące doprowadzić do identyfikacji świadków koronnych do chwili uprawnomocnienia się postanowienia sądu o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka koronnego oraz świadków, o których mowa w art. 184 Kodeksu postępowania karnego; dane dotyczące okoliczności ochrony lub pomocy przewidzianych w ustawie o świadku koronnym.”.

Art. 3. Do osób, którym prokurator przyznał ochronę lub pomoc na podstawie przepisów dotychczasowych, stosuje się te przepisy, z tym że w wypadku gdy zachodzą okoliczności wymagające zmiany form ochrony lub pomocy, stosuje się przepisy art. 18 ust. 3—5 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 22 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 31 sierpnia 2006 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Kaczyński*

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2001 r. Nr 5, poz. 40, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 oraz z 2006 r. Nr 149, poz. 1078.